

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2025 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia WSA Grzegorz Saniewski
Sędziowie: sędzia WSA Katarzyna Korycka (spr.)
asesor WSA Mariusz Pawełczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym
w dniu 9 stycznia 2025 r.

sprawy ze skargi PV 1000 sp. z o.o. w Warszawie

na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy
z dnia 8 maja 2024 r. nr SKO-4220/16/2024

w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia

- 1. uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy Bukowiec z dnia 29 lutego 2024 r. nr RRIb.6220.31.9.2023.RS;**
- 2. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy na rzecz strony skarżącej kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Stwierdza się, że niniejsze
orzeczenie jest prawomocne
od dnia 01.04.2025 r.

Bydgoszcz, dn. 24.04.2025 r.
WSA/wyr.1 – sentencja wyroku

Sekretarz Sądu

Na oryginale właściwie podpisane
za zgodność z oryginałem
sekretarz sądowy
Kamila Wesolowska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lutego 2024 r. nr RRII.B.6220.31.9.2023.RS Wójt Gminy Bukowiec odmówił skarżącej PV 1000 sp. z o.o. w Warszawie zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie zespołu elektrowni fotowoltaicznych „Poledno 2” wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną w obrębie geodezyjnym Poledno, gmina Bukowiec”. Organ stwierdził, że lokalizacja planowanego przedsięwzięcia jest niezgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przyjętego uchwałą nr VII/51/15 Rady Gminy Bukowiec z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części obrębu ewidencyjnego Poledno, gmina Bukowiec (dalej „plan miejscowy”, „uchwała”), gdyż plan ten nie przewiduje na terenie nim objętym, m.in. na działkach inwestycyjnych nr 1/70, 1/71 i 1/84 obręb Poledno, gmina Bukowiec, lokalizacji instalacji wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii („oze”), a dopuszczenie tego typu instalacji zgodnie z obowiązującymi na dzień sporządzenia planu miejscowego przepisami art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym („upzp”) skutkowałoby bezpośrednim wskazaniem takiej możliwości w zapisach planu miejscowego. Jednocześnie organ zaznaczył, że w planie miejscowym doduszono jedynie realizację urządzeń wytwarzających energię z oze, które stanowią indywidualne urządzenia do obsługi (de facto na potrzeby zakładu), co nie jest tożsame z możliwością realizacji dużych instalacji nastawionych na komercyjną sprzedaż energii z oze zakładom energetycznym, a taki jest cel przedmiotowego przedsięwzięcia.

Od powyższej decyzji skarżąca spółka wniosła odwołanie, w którym domagając się uchylania decyzji organu I instancji i określenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia, zarzuciła naruszenie:

- 1) art. 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego („kpa”) poprzez zastosowanie art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp w sytuacji, gdy przepisy te nie obowiązywały na moment wydawania decyzji;
- 2) art. 8 kpa poprzez odstępianie od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym polegające na przyjęciu, że budowa elektrowni fotowoltaicznej przez spółkę jest niezgodna z zapisami planu miejscowego, podczas gdy organ określił warunki realizacji przedsięwzięcia dla innej elektrowni fotowoltaicznej w oparciu o te same zapisy planu miejscowego;

3) § 3 pkt 54a w zw. z § 3 pkt 54 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r. poz. 1839 ze zm., dalej „rozporządzenie środowiskowe”) poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z przepisu tego wynika, że zabudowa systemami fotowoltaicznymi stanowi rodzaj zabudowy przemysłowej (produkcyjnej);

4) § 4 pkt 1 w zw. z § 9 w zw. z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, dalej „rozporządzenie MI”) poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że na dzień uchwalania planu miejscowego konieczne było ujmowanie elektrowni fotowoltaicznych w ramach kategorii odrębnej względem kategorii „P” (tereny obiektów produkcyjnych, składów i magazynów).

Po rozpatrzeniu ww. odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze („SKO”) w Bydgoszczy decyzją z dnia 8 maja 2024 r. nr SKO-4220/16/2024 orzekło o utrzymaniu w mocy decyzji organu I instancji. SKO podtrzymało w całości stanowisko organu I instancji, podkreślając że analiza zapisów planu miejscowego prowadzi do wniosku, że na terenie oznaczonym symbolem „P” (teren obiektów produkcyjnych, składów i magazynów), w skład którego wchodzi działki inwestycyjne, dopuszcza się wprowadzenie lokalizowanie instalacji oze, ale jedynie jako indywidualnych urządzeń do obsługi, a więc plan miejscowy nie dopuszcza lokalizowania na tym terenie dużych przedsięwzięć nastawionych na komercyjną sprzedaż energii z oze zakładom energetycznym, gdyż nie wskazuje on wprost na taką możliwość, czego wymagały obowiązujące w dacie uchwalenia planu miejscowego przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp. SKO zaznaczyło przy tym, że stosownie do art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1094 ze zm., dalej „uooś”) to niezgodność przedsięwzięcia z planem miejscowym, a nie z ww. przepisami upzp, stanowiła podstawę wydania decyzji odmownej. Ponadto SKO podniosło, że skoro przez 13 lat obowiązywania przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp lokalny prawodawca na terenie objętym planem miejscowym nie wyznaczył obszarów pod budowę dużych instalacji oze, to wynika że rozmieszczenia takich instalacji nie chce. Wskazało również, że wydana przez organ I instancji decyzja środowiskowa dla innego przedsięwzięcia nie podlega kontroli w niniejszej sprawie i nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Na powyższą decyzję spółka wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, w której w oparciu o tożsame zarzuty co zawarte w odwołaniu wniosła o uchylenie obu wydanych w sprawie decyzji.

W odpowiedzi na skargę SKO wniosło o jej oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Spór w sprawie sprowadza się do tego, czy realizacja zespołu elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 10 MW i powierzchni wyznaczanej po obrysie zewnętrznych skrajnych modułów paneli wynoszącej ok 12,76 ha, jest zgodna z planem miejscowym.

Odpowiedź na to pytanie warunkuje ustalenie czy dla planowanej inwestycji możliwe jest wydanie decyzji środowiskowej. Zgodnie bowiem z art. 80 ust. 2 uooś właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego [...], jeżeli plan ten został uchwalony. Przytoczony przepis (a nie wskazany przez organ I instancji art. 59a uooś) stanowił z uwagi na datę wszczęcia postępowania w sprawie - 25 września 2023 r. (patrz art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. z 2023 r. poz.1890) właściwą podstawę materialnoprawną wydania decyzji odmownej. Z treści art. 80 ust. 2 uooś wynika, że zgodność lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jeśli obowiązuje na danym terenie) jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Stwierdzenie niezgodności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami planu zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie. Skoro bowiem z treści art. 80 ust. 2 uooś wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe. Wobec wyraźnego

wskazania w art. 80 ust. 2 uooś na wymóg zgodności z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, brak jest podstaw do dokonywania oceny lokalizacji przedsięwzięcia pod kątem nie tylko zgodności z planem, ale też z zapisami studium czy też ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jedynie więc w sytuacji, gdy plan miejscowy nie przewiduje przeznaczenia terenu pozwalającego na realizację określonego przedsięwzięcia lub też wprost go zakazuje, organ ma obowiązek, wobec braku zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z planem miejscowym, wydać decyzję odmowną bez dalszego prowadzenia postępowania.

W przedmiotowej sprawie okolicznością niekwestionowaną jest, że działki inwestycyjne, na których zaplanowano umieszczenie zespołu elektrowni fotowoltaicznych, położone są na terenie oznaczonym w planie miejscowym symbolem „P” (teren obiektów produkcyjnych, składów i magazynów), dla którego funkcja podstawowa to teren obiektów produkcyjnych, składów i magazynów (§ 6 ust. 1 pkt 1 uchwały), a funkcja uzupełniająca to wewnętrzna komunikacja drogowa oraz obiekty i urządzenia infrastruktury technicznej (§ 6 ust. 1 pkt 1 uchwały). Na terenie tym, w ramach określonych w § 6 ust. 10 uchwały „zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej” dopuszczono budowę obiektów i urządzeń infrastruktury technicznej, w tym służących dostarczaniu ciepła i energii elektrycznej, niezbędnych dla prawidłowego zaspokajania potrzeb wynikających z podstawowej funkcji terenu (pkt 1) oraz określono m.in. zasady obsługi w zakresie zaopatrzenia w energię ciepłą poprzez wykorzystanie indywidualnych urządzeń zasilanych gazem, energią elektryczną lub innych paliw ekologicznych, w tym pochodzących z oze (pkt 9). Niewątpliwie zatem na terenie oznaczonym w planie miejscowym symbolem „P” realizacja obiektów produkcyjnych mieści się w przeznaczeniu podstawowym terenu, a budowa urządzeń infrastruktury technicznej, w tym wykorzystujących do zaopatrzenia w energię ciepłą źródła energii odnawialnej, stanowi funkcję uzupełniającą i ma na celu zaspokajania potrzeb wynikających z podstawowej funkcji terenu.

Zdaniem Sądu przedmiotowego przedsięwzięcia, zaliczającego się do tzw. dużych instalacji oze, nie można zaliczyć do urządzeń infrastruktury technicznej, dopuszczonych w ramach funkcji uzupełniającej terenu oznaczonego symbolem „P”, na obszarze którego położone są działki inwestycyjne, gdyż urządzenie infrastruktury technicznej przewidziane zostały zgodnie z ww. ustaleniami planu miejscowego jedynie dla obsługi tej jednostki przestrzennej (występujących tam podmiotów gospodarczych i

zakładów), a zatem infrastruktura techniczna na terenie jednostki planistycznej „P” ma wyłącznie wspierać dopuszczoną na tym terenie w ramach funkcji podstawowej działalność produkcyjną – obsługiwać ją i służyć jej potrzebom, a nie stanowić samoistnego celu produkcyjnego jakim jest wytwarzanie energii elektrycznej celem jej zbycia zakładowi energetycznemu (jak przewidziano to w Karcie informacyjnej przedmiotowego przedsięwzięcia), a więc działalności przemysłowej. Zauważyć też należy, że w § 6 ust. 10 pkt 9 uchwały dotyczy zasad zaopatrzenia w energię ciepłą, a nie elektryczną. Tutejszy Sąd podziela prezentowane w orzecznictwie sądów administracyjnych stanowisko, że elektrownie fotowoltaiczne, których podstawowym celem jest produkcja i sprzedaży energii elektrycznej nie stanowią urządzeń infrastruktury technicznej - pełniących ze swej istoty jedynie funkcję pomocniczą, wspierającą i obsługującą określone obiekty, zakłady czy jednostki przestrzenne (patrz wyrok NSA z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt III OSK 630/21; wyrok WSA w Krakowie z dnia 28 lutego 2023 r., sygn. akt II SA/Kr 27/23; wyrok WSA w Łodzi z dnia 21 kwietnia 2021 r., sygn. akt 798/20; wyrok WSA w Lublinie z dnia 14 grudnia 2023 r., sygn. akt II SA/Lu 868/23 z dnia 14 grudnia 2023 r., sygn. akt II SA/Lu 868/23 – dostępne na stronie <http://orzeczenia.nsa.gov.pl/cbo/query>). Stanowisko to dodatkowo wspiera dokonana ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1524) nowelizacja art. 61 ust. 3 upzp, na mocy której ustawodawca wyróżnił instalacje oze, jako kolejne obiekty, obok m.in. urządzeń infrastruktury technicznej, zwolnione z wymogu spełnienia zasady dobrego sąsiedztwa w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy.

Odnosząc się natomiast do funkcji podstawowej terenu oznaczonego symbolem „P” – określonej w planie miejscowym jako teren obiektów produkcyjnych, składów i magazynów, wskazać należy, że przedmiotowe przedsięwzięcie jest zgodne z tym przeznaczeniem (funkcją terenu), gdyż ma charakter zabudowy produkcyjnej (przemysłowej), a zabudowa produkcyjna została wprost przewidziana na terenie jednostki planistycznej oznaczonej symbolem „P”, w obszarze której usytuowane są działki inwestycji. Wyjaśnić należy zatem, że planowane przedsięwzięcie obejmuje budowę zespołu elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 10 MW i powierzchni wyznaczonej po obrysie zewnętrznych skrajnych modułów paneli wynoszącej ok 12,76 ha (powierzchnia zabudowy – ok 14,7 ha), w ramach której to inwestycji przewidziano m.in. realizację do 50 000 paneli fotowoltaicznych montowanych na stałych konstrukcjach, 10 stacji transformatorowych i opcjonalnie 10 magazynów energii. Celem

inwestycji określonym w Karcie informacyjnej przedsięwzięcia jest produkcja (wytwarzanie) energii elektrycznej z odnawialnego źródła energii (energii promieniowania słonecznego) i sprzedaż jej zakładom energetycznym. Wskazane cechy inwestycji prowadzą do jednoznacznego wniosku, że planowana inwestycja stanowić ma zakład produkcyjny (przemysłowy), który będzie produkował energię elektryczną wykorzystując promieniowanie słoneczne (o łącznej mocy do 10 MW) i przekazywał ją do sieci elektroenergetycznej w następstwie jej sprzedaży zakładom energetycznym. Podkreślić należy, że ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1436 ze zm.) w art. 2 pkt 13 definiuje instalację odnawialnego źródła energii jako instalację stanowiącą wyodrębniony zespół: a) urządzeń służących do „wytwarzania” energii elektrycznej lub ciepła lub chłodu opisanych przez dane techniczne i handlowe, w których energia elektryczna lub ciepło lub chłód są wytwarzane z odnawialnych źródeł energii, lub b) obiektów budowlanych i urządzeń, stanowiących całość techniczno-użytkową służącą do wytwarzania biogazu, biogazu rolniczego, biometanu lub wodoru odnawialnego - a także połączony z tym zespołem magazyn energii elektrycznej, magazyn biogazu lub instalacja magazynowa w rozumieniu art. 3 pkt 10a ustawy - Prawo energetyczne wykorzystywana do magazynowania biogazu rolniczego, biometanu lub wodoru odnawialnego. Działalność polegającą na wytwarzaniu jakiegoś towaru, usług czy dóbr, kwalifikuje się jako produkcję, a więc określony proces wytwórczy. Wytwarzanie więc będącej przedmiotem obrotu na rynku energii elektrycznej z zamiarem jej sprzedaży podmiotom trzecim stanowi niewątpliwie jeden z rodzajów działalności produkcyjnej. Dodatkowo podkreślić należy, że przedmiotowe postępowanie dotyczyło decyzyjnego określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może być wydana wyłącznie dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco lub zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (art. 71 ust. 2 uooś). W stanie prawnym obowiązującym do dnia 12 września 2023 r. rozporządzenie środowiskowe z dnia 10 września 2019 r. wprost kwalifikowało w § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b) systemy fotowoltaiczne jako zabudowę przemysłową, określając jednoznacznie że do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zabudowę przemysłową, w tym zabudowę systemami fotowoltaicznymi, lub magazynową, wraz z towarzyszącą jej infrastrukturą, o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 1 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a. Tożsamą regulację zawierało od 1 sierpnia 2013 r. rozporządzenie środowiskowe z dnia 9 listopada 2010 r.

(§ 3 ust. 1 pkt 52 lit. b). Prawodawca na potrzeby wydania decyzji środowiskowej, a zatem w aspekcie postępowania środowiskowego stanowiącego przedmiot kontroli tutejszego Sądu, uznawał więc literalnie zabudowę systemami fotowoltaicznymi o powierzchni zabudowy nie mniejszej niż 1 ha - a z taką powierzchnią mamy do czynienia w sprawie - za zabudowę przemysłową. Od 13 września 2023 r. nastąpiła zamiana stanu prawnego polegająca na tym, że zmieniona została treść § 3 ust. 1 pkt 54 lit. b) poprzez pominięcie w nim słów „w tym zabudowa systemami fotowoltaicznymi”, a po § 3 ust. 1 pkt 54 dodano pkt 54a) stanowiący, iż do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się zabudowa systemami fotowoltaicznymi o powierzchni wyznaczonej po obrysie zewnętrznych skrajnych modułów paneli nie mniejszej niż 2 ha na obszarach innych niż wymienione w lit. a (lit. b) - z wyłączeniem zabudowy systemami fotowoltaicznymi lokalizowanej na dachach i elewacjach obiektów budowlanych. Sąd podziela stanowisko skarżącej spółki, że celem dokonanej zmiany było określenie innego kryterium powierzchniowego dla zabudowy systemami fotowoltaicznymi, a nie utrata statusu zabudowy przemysłowej (produkcyjnej) przez systemy fotowoltaiczne zajmujące dużą powierzchnię, w sytuacji gdy działalność tych systemów polega na wytwarzaniu (produkcji) energii elektrycznej, celem następnie jej sprzedaży. Potwierdza to także przyjęta systematyka rozporządzenia, w ramach której zabudowę systemami fotowoltaiczne ujęto w pkt 54a, a nie w kolejnym niezwiązanym z pkt 54 - punkcie § 3 rozporządzenia. Reasumując stwierdzić należy, że skoro sporna inwestycja polega na realizacji zabudowy systemami fotowoltaicznymi dla potrzeb produkcji, a więc wytwarzania energii elektrycznej z wykorzystaniem promieniowania słonecznego, a następnie jej sprzedaży zakładowi energetycznemu, i skoro planowana inwestycja ma stanowić dużą instalację oze, tj. ma mieć moc do 10 MW i zajmować powierzchnie wyznaczonej po obrysie zewnętrznych skrajnych modułów paneli - ok 12,76 ha (powierzchnia zabudowy – ok 14,7 ha), to tym samym oznacza to, że w sprawie mamy do czynienia z zabudową realizującą cel produkcyjny (przemysłowy). Wobec zaś okolicznością, że plan miejscowy obowiązujący dla terenu działek inwestycyjnych, przewiduje na terenie oznaczonym symbolem „P” w ramach funkcji podstawowej realizację m.in. obiektów produkcyjnych, i jednocześnie nie przewiduje na tym terenie zakazu lokalizacji elektrowni fotowoltaicznych, to należało w sprawie stwierdzić, że w świetle zapisów planu miejscowego zmierzona inwestycja na terenie jednostki planistycznej „P” jest zgodna z przewidzianym dla tego terenu przeznaczeniem podstawowym.

Jednocześnie wymaga zaznaczania, że z zapisów planu miejscowego nie wynika, żeby przyjęte w planie ustalenia dla terenu oznaczonego symbolem „P” dotyczyły jedynie występującego na tym terenie zakładu przemysłowego związanego ściśle z produkcją opakowań z tektury, na co wskazywał organ I instancji.

Odnosnie zaś stanowiska organów, że dopuszczenie realizacji dużej instalacji oze, zgodnie z obowiązującymi na dzień sporządzenia planu miejscowego przepisami art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp, wiązałoby się z koniecznością bezpośredniego wskazania w planie miejscowym na taką taką możliwość, podnieść należy, że z treści wskazanych przepisów - nieobowiązujących już w dniu wydania podjętych w sprawie decyzji - wynikało jedynie, że urządzenia wytwarzające energię z oze o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW (w dacie uchwalenia planu miejscowego – 100 kW), a także ich strefy ochronne związane z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, musiały zostać rozmieszczone w studium, aby później ich dopuszczalna lokalizacja została wprowadzona w planie miejscowym, o ile oczywiście taki plan zostanie uchwalony (patrz wyrok NSA: z dnia 11 stycznia 2023 r., sygn. akt II OSK 261922 – dostępny jw.). Wskazanych regulacji nie można jednak rozumieć w ten sposób, że jeżeli obszary, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z oze o wskazanej mocy, i ich sfery ochronne, nie zostały w studium, a następnie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego „wprost” wyznaczone, to na terenach objętych obowiązującymi planami nie można w ogóle lokować tego rodzaju urządzeń i ich stref ochronnych (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 24 czerwca 2016 r., sygn. akt II SA/GI 248/16, wyrok WSA w Warszawie z dnia 30 lipca 2020 r., sygn. akt II SA/Wa 2784/19 – dostępne jw.). Stanowiłoby to bowiem wprowadzenie istotnych ograniczeń w możliwości realizacji instalacji oze niewynikających wyraźnie ani z zapisów ww. przepisów i celu ich wprowadzenia, ani też z zapisów zawierającego przepisy powszechnie obowiązujące na terenie gminy - miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (w którym nie określono wprost możliwości realizacji instalacji oze). W sytuacji więc braku wyraźnego wskazania w planie obszarów, na których rozmieszczone mają być ww. urządzenia i ich sfery ochronne, dopuszczalność lokalizacji dużych instalacji oze na danym terenie zależała w okresie obowiązywania przepisów art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp od treści obowiązującego planu miejscowego. Jak podkreślono wytwarzanie energii z oze stanowi działalność produkcyjną. Podstawowym rodzajem terenu, na którym prowadzi się działalności produkcyjną, i który został przeznaczony w przedmiotowym

planie miejscowym do takiej działalności, jest teren oznaczony symbolem „P” – a więc teren obiektów produkcyjnych, składów i magazynów. Na dzień uchwalenia przedmiotowego planu miejscowego rozporządzenie MI nie ujmowało elektrowni fotowoltaicznych w ramach kategorii odrębnej względem kategorii „P”. Ponadto w przedmiotowym planie miejscowym nie unormowano na terenie jednostki „P” zakazu lokalizacji elektrowni fotowoltaicznej. Oznacza to, że we wskazanym zakresie, z punktu widzenia samych unormowań przedmiotowego planu miejscowego, zachodzi dopuszczalność lokalizacji elektrowni fotowoltaicznej na terenie oznaczonym w planie miejscowym symbolem „P”, a więc na terenie zabudowy produkcyjnej, a dopuszczalność ta wynika z samej funkcji terenu (zbieżnej z funkcją jaką pełnią duże instalacje oze), niewymagającej w związku z tym wyraźnego określenia w planie obszarów, o których mowa w art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp. Istotną okolicznością w sprawie jest również to, że przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp zostały uchylone na mocy ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2023 r. poz. 1688), która weszła w życie 24 września 2023 r. Postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie zostało wszczęte w dniu 25 września 2023 r., co oznacza że organy obu instancji orzekały w porządku prawnym, w którym nie obowiązywały już przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp, i w którym na mocy ww. ustawy wprowadzono istotne zmiany do upzp, w tym dotyczące instalacji oze. Jednocześnie ustawodawca określił w ww. ustawie zmieniającej, że dotychczasowe miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego zachowują moc na danym obszarze do dnia wejścia w życie nowych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego na tym obszarze i mogą być zmieniane (art. 67 ust. 1) oraz, że do zachowanych w mocy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego nie stosuje się definicji, o których mowa w art. 2 pkt 27-35 ustawy zmienianej w art. 1 (art. 67 ust. 2). W konsekwencji do zachowanych w mocy miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego znajdują zastosowanie przepisy wprowadzone ustawą zmieniającą z wyłączeniem, o którym mowa w art. 67 ust. 2 tej ustawy. Skoro ustawodawca usunął z porządku prawnego przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp i jednocześnie zdecydował o zachowaniu w mocy dotychczasowych planów miejscowych, to tym samym odwoływanie się do nieobowiązujących przepisów celem ustalenia aktualnie znaczenia przepisów zachowanego w mocy planu miejscowego nie znajduje już uzasadnienia, gdyż w nowym porządku prawnym zmieniły się określone w upzp reguły

posadowienia instalacji oze na terenach objętych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i to one wyznaczają obecnie zasady realizacji określonych rodzajów instalacji oze na terenach objętych ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zatem to one aktualnie mogą stanowić instrument prawny do interpretacji zapisów planu miejscowego.

W tym stanie rzeczy, biorąc pod wszystkie wskazane okoliczności, Sąd stwierdził, że stanowisko organów o niezgodności lokalizacji inwestycji z postanowieniami planu miejscowego, oparte na tym, że w przedmiotowym planie stosownie do art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp nie wskazano bezpośrednio na dopuszczalność realizacji na jego obszarze dużej instalacji oze - jest nieprawidłowe i istotnie narusza art. 80 ust. 2 uooś w zw. z § 6 ust. 1 pkt 1 planu miejscowego. Obligowało to Sąd do uchylenia na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a w zw. z art. 135 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przez sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 935) obu wydanych w sprawie decyzji. W ponownie prowadzonym postępowaniu należy uwzględnić ocenę wyrażoną w niniejszym wyroku, w ramach której Sąd wykazał, że w świetle samych zapisów planu miejscowego nie można stwierdzić niezgodności lokalizacji dużej instalacji oze na terenie jednostki planistycznej oznaczonej symbolem „P” (tj. nie można uznać że przeznaczenie tego terenu nie pozwala na realizację w jego obrębie dużej instalacji oze), a także że w okolicznościach sprawy odkodowanie znaczenia przepisów planu miejscowego nie może być już dokonywane w oparciu o wyeliminowane z porządku prawnego przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp.

O kosztach postępowania, obejmujących uiszczony wpis sądowy, orzeczono na podstawie art. 200 i art. 205 § 1 pkt 1 ww. ustawy.

Na oryginale właściwe pod
za zgodność z oryginał:
sekretarz sądów
Kamila Wesółowska